

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 479/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиље С.Ж.К. из Н., чији је пуномоћник В.Д., адвокат из Н., против тужене Установе Сигурна кућа за жене и децу жртве породичног насиља Н., чији је пуномоћник Г.Ј., адвокат из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/15 од 18.11.2015. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/15 од 18.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1957/14 од 07.07.2015. године, одбијен је тужбени захтев тужиље да се поништи решење о раскиду уговора о раду број 137 од 18.09.2012. године, тужене, те да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад, на послове које према систематизацији радних места код тужене одговарају њеној стручној спреми – дипломирани економиста са седмим степеном стручне спреме. Обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 267.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2655/15 од 18.11.2015. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено решење о раскиду уговора тужене и обавезана тужена да тужиљу врати на рад на послове који према систематизацији радних места код тужене одговарају њеној стручној спреми, дипломирани економиста седмог степена стручне спреме. Обавезана је тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 283.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14), и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14), и одлучио да ревизија тужене није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано је позивање тужене у ревизији на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер одредбом члана 407. ЗПП, због ове повреде ревизија се не може изјавити.

Према утврђеним чињеницама тужила је у периоду од 18.07.2011. године до 18.09.2012. године, обављала послове в.д. директора тужене. На ту дужност именована је решењем Скупштине Града Ниша од 06.07.2011. године. Тужила је са туженом закључила уговор о раду број 01 од 18.07.2011. године, којим је засновала радни однос на неодређено време на радном месту в.д. директора за обављање послова руковођења радом установе. Дана 18.09.2012. године, Скупштина Града Ниша, донела је решење о утврђивању престанка функције вршиоца дужности директора Сигурне куће за жене које су жртве породичног насиља Н., којим је тужили престала функција в.д. директора тужене. Оспореним решењем тужене бр.137 од 18.09.2012. године, тужили је престао радни однос код тужене са даном 18.09.2012. године, услед разрешења са функције вршиоца дужности директора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да није основан тужбени захтев тужиле за поништај оспорених решења јер је тужила само именована на функцију вршиоца дужности директора и да ту дужност може да обавља најдуже годину дана, како то прописују одредбе Статута и Општег акта тужене установе, из којих разлога уговор о раду који је тужила закључила са туженом не може да произведе правно дејство у делу заснивања радног односа на неодређено време.

Одлучујући о жалби тужиле правилно је другостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиле. Одредбом члана 48. Закона о раду, уређен је положај директора у два статуса: кад је засновао радни однос и кад није засновао радни однос. Правни положај директора зависи од тога да ли је засновао радни однос (на одређено или неодређено време), или је обављао посао директора пре заснивања радног односа (уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности, као и менаџерског уговора). Директор може да обавља пословодну функцију и без радног односа и у тој ситуацији правни однос између директора и послодавца уређује се уговором. Ако је директор засновао радни однос на неодређено време, трајање радног односа се наставља и по престанку мандата. По истеку мандата или у случају разрешења, он наставља радни однос на неодређено време код послодавца, на радном месту које одговара његовим квалификацијама и стручним способностима, што све треба да буде прецизирано и у самом уговору односно све зависи од тога шта је уговорено, при чему чињеница да ли је директор пре избора био запослен код послодавца није релевантна.

3

У конкретној ситуацији тужила је са туженом имала закључен уговор о раду на неодређено време, уговор је потписан и ниједна од уговорних страна није покретала поступак пред судом за поништај тог уговора, а тужила је и након годину дана наставила да ради код тужене још два месеца. С обзиром на то да нико није тражио раскид уговора о раду закључен између тужиле и тужене, да раскид уговора такође ступањем на рад нове директорке није нико тражио, то је правилан закључак другостепеног суда да уговор о раду производи правно дејство и то не само као акт заснивања радног односа, већ и као акт којим се уређују права, обавезе и одговорности.

Неосновано у ревизији тужена истиче да тужила није могла да има својство радника на неодређено време јер такву одлуку није донео Управни одбор. Статутом и Правилником о организацији и систематизацији послова прописано је да директор може радити најдуже годину дана. Међутим, у конкретној ситуацији са тужиљом је закључен уговор о раду на неодређено време, који уговор је на снази, те је основан захтев тужиле да се поништи решење о раскиду уговора и захтев за враћање на рад.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији тужене па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**